

Spoštovani farani!

Z današnjo – prvo adventno nedeljo – se začenja novo cerkveno leto. Zopet začenjamo znova, zopet smo gotovo polni sklepov, kako bomo »izravnali pota« do naših bližnjih in do Boga. Čas, postavljen na začetek – advent je tako poln spodbud, da bi res vsaj kakšno oviro na tej poti odstranili.

Z adventom vedno znova podoživljamo tisto, kar smo obhajali že prejšnja leta. Zakaj to ponavljamo? Za nas kristjane je čas nenehen advent, nenehno prihajanje Boga, ki dan za dnem, leto za letom stopa med nas ljudi, da nas pripravi na tisti dokončni – »drugi« - Kristusov prihod v slavi ob dovršitvi sveta. Tako ima adventni čas dvojen značaj: je čas priprave na slovesno praznovanje Gospodovega rojstva, ko se spominjamo prvega prihoda Božjega Sina med ljudi. Hkrati je to čas, ko spominjanje pripravlja naša srca na drugi Kristusov prihod ob koncu časov. Na oba

načina stopa adventni čas pred nas kot čas pobožnega in veselega pričakovanja. Danes mislimo z besedo advent predvsem na prvi Gospodov prihod.

Znan teolog Karel Rahner pravi: »Velika adventna luč, od katere dobivajo svetlobo vse naše adventne luči, je bila prižgana v tisti noči, ko je Sin Božji postal človek. Trenutek, ko se je to zgodilo, resnično in za vse čase, naj z božičnim praznikom postane resničnost tudi v našem srcu in duhu; naj Odrešenik pride in se rodi tudi v vsakem človeku posebej.«

Zato nas hoče advent predramiti. »Ura je že, da se zbudite iz spanja,« nam kliče apostol Pavel. »Noč se je pomaknila naprej in dan se je približal.« K tej budnosti, čuječnosti, zatajevanju in odpovedi (morda alkoholu, nikotinu, čezmernemu gledanju televizije, igricam na računalniku itd.) nas bo ves čas, še posebej med božično devetdnevnico, vabil adventni klicar Janez Krstnik, ker hoče, da zares pripravimo pot Gospodu.

Zares doživeti sveto noč, zares kakor otrok začutiti radost božje bližine! Naš pesnik F. Vodnik jo takole doživlja:

Nocoj me ne plašiš, noč, oj sveta noč,
vsa dobra si, mesec straži nad vasmi;
v vseh čistih dušah se to uro Bog rodi –
oh, nocoj je bela, bela noč…

Nocoj je ugasnil v meni srčni ogenj vroč
in sem utonil v morje božjega miru;
ugledal sem cesto, ki drži domu –
oh, nocoj je bela, bela noč…

Nocoj sem čudno dober vsem ljudem,
na srca vsa bi se naslonil plakajoč;
svetal sem našel v svoji duši Betlehem –
oh, nocoj je bela, bela noč…

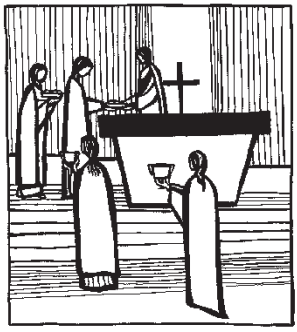
Luč je torej prišla na svet! Vabi vsakega od nas, da se odločimo za »svetlobo«. Vabi nas, da tudi mi zasvetimo kot luč, da postanemo sij ljubezni od bližnjega. Naj advent to v nas zares pomnoži.

p. Jože

Iz novembrskega srečanja ŽPSa

Letošnja duhovna tema pogovora na srečanjih ŽPS je: *Evharistija – Jezusova in naša daritev.* Za našo duhovno rast in povezanost z Jezusom je maša (evharistija ali zahvala) najpomembnejša; zgovorne so tudi drže pri njej (sedenje, stoja, klečanje). To ni nekakšna telovadba, kot se včasih sliši, ampak zunanji izraz našega notranjega razpoloženja. Sedenje = počitek pri Gospodu; stoja = pripravljenost stopiti-iti na pot za njim, kot mi o tem spregovori Božja beseda; klečanje = izraz moje majhnosti oz. ponižnosti pred Njim, ki je naš Bog in naš Veliki. Po naših župnijah to zelo različno upoštevamo. Mi smo rekli, da se bomo najprej z ministranti o tem dogovorili, ostali pa se potem ravnajo po njih.

Naš letošnji advent

Adventni čas vsako leto znova prinaša nemir v naše življenje, ki ga živimo kot kristjani. Čutimo, da je drugačen čas in to drugačnost bi tudi sami radi sprejeli za svojo. V čem naj bomo drugačni, kot smo? Obnoviti želimo predvsem naše odnose – do sebe, naših bližnjih in do nebeškega Očeta. O tem, kako bomo to naredili v prvih dveh primerih, je največ odvisno od vsakega izmed nas. Glede odnosa do nebeškega Očeta – do novorojenega Božjega Sina pa smo z veroukarji v dogovoru, da bomo v adventnem času začeli sodelovati pri nedeljski sv. maši, začenši z birmanci in vsemi ostalimi – do prvoobhajancev. Nekatere bo to močno vznemirilo, ker nastopiti pred drugimi ni preprosto. Naj ta nemir naredi, da bomo bolj pogumni in pripravljeni stopati za Njim, ki tudi sam prihaja k nam.

sv. Miklavž

Na današnjo – prvo adv. nedeljo nas bo ob dd16h obiskal sv. Miklavž; vsakič se ga razveselijo predvsem najmlajši. Vemo zakaj. Prihaja nekoliko prej, da bo svojo dobroto lahko trosil po številnih krajih in domovih. Rad pomagal potrebnim. Ni pa želel, da bi mu morali izkazovati hvaležnost za darove. K takim dejanjem vabi tudi nas. Kako lepo nam je pri srcu, kadar obdarimo koga in se skupaj z njim veselimo darila. Zahvalimo se Bogu, kadar moremo dajati, ne da bi pričakovali plačilo.

Brezmadežna

Bog je hotel čisto posodo za mater svojega Sina. Zato podedovani greh Adama in Eve, ki teži vse ljudi in ga izbrišemo s krstom, Marije ni omadeževal. Že ob rojstvu je bila po milosti obvarovana skupne krivde človeštva. Kot tako – Brezmadežno jo častimo 8. decembra.

Marija, Mati moja, v tvoj hram prihajam s svojimi težavami in s svojo srečo. Pravijo, da sprejemaš v varstvo vse človeške otroke; pravijo, da imaš prostor tudi zame, za moje solze in za moje veselje. Čisto narahlo se skloni, narahlo in le za hip do mojega srca, ki zbegano išče mir in pomoč. Tvoj blagoslov naj varuje mojo poštenost, iskrenost in mojo dobro voljo.

V župnijski pisarni

Marijanski koledar – 4€
Družinska pratika – 8€

Odgovarja: p. Jože Petek, župnik
e-naslov: joze.petek@rkc.si , telefon: 031 338 191